

gČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Kolpingovo dílo České republiky z.s.**
sídlem nám. Republiky 286/22, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupený advokátem Mgr. Janem Heldesem
sídlem Husovo náměstí 20, 588 13 Polná

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2021, č.j. 26500/21/5200-11434-711926,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 7. 2021, č.j. 26500/21/5200-11434-711926, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 636,41 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Jana Helse, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, dodatečný platební výměr, ze dne 25. 9. 2018, č. j. 1541301/18/2914-50522-703232.

II. Obsah podání účastníků

2. Žalobce je přesvědčen, že závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování, a považuje je za nesprávné a rozporné s právními předpisy a napadané rozhodnutí za nezákonné. Namítl, že částka, která byla následně zdaněna dodatečným platebním výměrem, představuje dar, který žalobce obdržel od správně právní osoby Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. Tento dar byl použit na hlavní činnost žalobce, což není výdělečná činnost, a za uvedené prostředky byla pořízena nemovitost v k. ú. obce Sejřek a následnou rekonstrukcí z ní byla vytvořena terapeutická komunitní dílna pro léčbu a rehabilitaci drogově závislých osob.
3. Podle žalobce měl žalovaný aplikovat § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013, a neměl výsledek hospodaření zvýšit o výši neuhrazeného dluhu zachyceného v účetnictví dlužníka odpovídajícího pohledávce, od jejíž splatnosti uplynulo 30 měsíců nebo se promlčela, jestliže se jedná o dluhy z titulu úvěrů, půjček, ručení, záloh, smluvních pokut, úroků z prodlení, poplatků z prodlení a jiných sankcí ze závazkových vztahů. Pokud tedy žalovaný došel k názoru, že uvedená částka je „odpis závazku odvolatele (nyní žalobce), tj. závazku, který nebyl a nebude vymáhán“, a to z titulu půjčky poskytnuté správcem sdružením v SRN, ale neaplikoval správnou právní úpravu, je jeho rozhodnutí rozporné s právními předpisy.
4. Formulované pochybnosti považoval žalobce za subjektivní názor správce daně, který ovšem nic nemění na skutečnostech týkajících se daňového řešení celé věci. Daňový subjekt dodržel veškeré podmínky pro použití takto přijaté částky a v souladu s ustanoveními smlouvy tento obchodní případ řádně zaúčtoval. V žalobě dále v podrobnostech popsal okolnosti uzavření dohody o daru a zúčtování transakce a zdůraznil, že předmětná částka nebyla, není a nikdy nemůže být předmětem daně z příjmů právnických osob, jelikož nikdy nebyla účtována a ani použita pro účely hospodářské činnosti a od počátku se jednalo o finanční podporu pro daňový subjekt, neboť poskytovatel nepředpokládal, že by mu tato částka měla být v budoucnu vrácena. V souladu s tím žalobce přijatou částku využil pro financování nákladů souvisejících s jeho hlavní činností, pro kterou byl založen. Za nerelevantní považoval odkaz správce daně na povinnosti podat daňové tvrzení k darovací dani.
5. Dále žalobce vznesl námitku promlčení; má za to, že daň nebylo možné doměřit dodatečným platebním výměrem až v roce 2018.
6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že žalobní námitky pouze dále rozvíjejí námitky uvedené v odvolání. Uvedl, že se s argumenty žalobce vypořádal dostatečně a přezkoumatelným způsobem, pouze hodnotil důkazy odlišně od žalobce. Podrobně se vyjádřil k otázkám dokazování a uvedl, že správci daně vznikly pochybnosti o daňové uznatelnosti uplatněných nákladů z titulu žalobcem tvrzeného daru, a proto opakovaně vyzval žalobce k prokázání a doložení konkrétních skutečností, čímž přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce. Jeho tvrzení se však rozcházela s dalšími důkazními prostředky, vzájemně si odporovala a některé skutečnosti žalobce naopak neprokázal vůbec a své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nijak nedoložil své tvrzení o tom, že by se v případě předmětné částky jednalo o dar; ostatně ani smlouvu o půjčce nedoložil. Žalovaný měl za prokázanou existenci závazku žalobce, avšak u zaúčtovaného odpisu závazku není relevantní, zda přijatá „finanční výpomoc“ byla použita ke krytí nákladů v hospodářské nebo hlavní činnosti žalobce, ale že vznikl závazek, který byl

povinen žalobce jako příjemce „finanční výpomoci“ vrátit poskytovateli. Samotná darovací smlouva ze dne 17. 12. 2013 je v přímém rozporu jak s obsahem rozhodnutí centrálního sekretáře, tak s údaji evidovanými v účetnictví žalobce, je datována navíc později než uvedené rozhodnutí. Nepodání přiznání k dani darovací nebylo žalobci kladeno k tíži, pouze se jednalo o jednu z okolností, ze kterých správce daně vycházel.

7. K namítané nesprávné aplikaci § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věta první zákona o daních z příjmů žalovaný uvedl, že znění (smysl) citovaného ustanovení je zcela opačné, než se domnívá a namítá žalobce. Námitka promlčení, tj. domněnka žalobce, že daň nebylo možné doměřit dodatečným platebním výměrem v roce 2018, je podle žalovaného taktéž mylná. K tomu odkázal na § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů a související výklad Nejvyššího správního soudu. K běhu lhůt odkázal na vyměření daňové ztráty na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 v roce 2014 a zahájení daňové kontroly 4. 10. 2016, v důsledku čehož by lhůta pro stanovení daně za předmětné zdaňovací období uplynula dne 1. 7. 2024. Dodatečný platební výměr ze dne 25. 9. 2018 byl doručen dne 28. 9. 2018.
8. Žalobce v replice setrval na svých žalobních námitkách a poukázal na svou formu založení a na to, že z hlediska daňové správy se jedná o veřejně prospěšného poplatníka, na kterého dopadají zvláštní práva a povinnosti. Namítl, že na předmětný závazek měla být aplikována právní úprava vztahující se na veřejně prospěšné poplatníky, tj. především § 18a odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, neboť sporná částka byla v celé výši vynaložena na stavbu a rekonstrukci nových center pro poskytování veřejně prospěšné činnosti žalobce. Dle názoru žalobce je zde rovněž aplikovatelný § 19b odst. 2 písm. b) bod 1 zákona o daních z příjmů, neboť plnění bylo veřejně prospěšným poplatníkem využito pro účely vymezené v § 15 odst. 1 nebo § 20 odst. 8 zákona o daních z příjmů, tedy pro jeho hlavní prospěšnou činnost. Prohlášení centrálního sekretáře je podle něj směrodatnou skutečností pro další jednání daňové správy a z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že nárok správce daně je promlčen.
9. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce uvedl, že bez ohledu na doplnění žaloby žalobce neunesl své důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu. Pokud jde o formu založení žalobce, resp. účel vynaložení výdaje, uvedl, že v kontextu právní úpravy zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 spadá žalobce do kategorie neziskových poplatníků ve smyslu § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Podle žalovaného není sporu, že žalobce vykonával hlavní i vedlejší (hospodářskou) činnost. Předmětem sporu však je, zda žalobce prokázal oprávněnost uplatnění dotčené částky jako příjmu získaného darem, nebo zda se jedná o výnos vzniklý odúčtováním závazku v důsledku pozbytí povinnosti závazek hradit a jedná se tak o příjem podléhající dani z příjmů právnických osob ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Tvrzení, že se jedná o dar, žalobce podle něj nikdy v průběhu řízení nedoložil. Tvrzení žalobce, že od počátku poskytnutí půjčky bylo záměrem, že se půjčka má stát darem, je zcela v rozporu se zjištěným skutkovým stavem i s jeho vlastním vyjádřením. K námitce uplatněné v replice uvedl, že u zaučtovaného odpisu závazku není relevantní to, zda přijatá „finanční výpomoc“ byla použita ke krytí nákladů v hospodářské či hlavní činnosti žalobce, ale že vznikl závazek, který byl povinen žalobce jako příjemce „finanční výpomoci“ vrátit poskytovateli. Pokud jde o namítané promlčení, i tuto námitku ve znění repliky považoval žalovaný za nedůvodnou a zdůraznil, že s ohledem na stanov y žalobce je jeho tvrzení, že rozhodnutí centrálního sekretáře je jakési „pouhé prohlášení“, zcela nepřístojné. Centrální sekretář žalobce rozhodl o odpisu dotčeného závazku ve prospěch výnosů a k tomuto rozhodnutí byl v roce 2013 oprávněn. Podle žalovaného je právě okamžik rozhodnutí centrálního sekretáře podstatný pro běh lhůty pro stanovení daně, neboť tím okamžikem získal žalobce trvalou majetkovou výhodu.

III. Posouzení věci

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

Formulace pochybností správce daně a přenesení důkazního břemene

11. Pokud jde o formulaci pochybností správce daně, tak soud neshledal v postupu správce daně žádné pochybení. K rozložení důkazního břemene existuje bohatá judikatura správních soudů a jeho rozložení je jednoznačně vyjádřeno v § 92 daňového řádu. Žalobce unesl své primární důkazní břemeno podáním daňového přiznání a předložením účetnictví; tím přešlo důkazní břemeno na správce daně, který pro přenesení důkazního břemene zpět na žalobce musel zformulovat dostatečně určité pochybnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Tím by přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86).
12. V nyní projednávané věci byla u žalobce dne 4. 10. 2016 zahájena daňová kontrola u daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013. Výzvou ze dne 30. 5. 2017 vyzval správce daně žalobce k prokázání postupu při vyloučení výnosů a nákladů z hlavní činnosti. Ještě v rámci této výzvy nevyzýval správce daně v konkrétních souvislostech k prokázání skutečností ohledně částky 5 346 141,03 Kč; naopak byl to právě žalobce, kdo k výzvě správce daně ze dne 30. 5. 2017 na tuto částku odkázal s tím, že měla být uvedena na řádku 100 daňového přiznání (nikoliv na řádku 101) a že se jednalo o závazek, který má občanské sdružení nadále povinnost uhradit. Ve vztahu k uvedené výzvě také poprvé žalobce zmínil rozhodnutí centrálního sekretáře občanského sdružení s tím, že toto rozhodnutí má mít správce daně k dispozici.
13. V reakci na odpověď žalobce na uvedenou výzvu v úředním záznamu ze dne 23. 6. 2017 konstatoval správce daně přetrvávající pochybnosti o správnosti účtování výnosu – daru ze SRN. Odkázal v něm na rozhodnutí centrálního sekretáře a uvedl, že nebyla doložena darovací smlouva ani smlouva o půjčce od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. z roku 1996.
14. K uvedené částce je ve správním spise založeno rozhodnutí centrálního sekretáře, ze kterého plyne, že v účetnictví žalobce byl evidován závazek v celkové výši 5 346 141,03 Kč, dále že tento závazek byl odepsán (proučtován) ve prospěch výnosů a že tento závazek pocházel ze smlouvy o půjčce od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. ve výši 300 000 DEM = 153 987,56 EUR (ke dni 1. 1. 2002) s tím, že z tohoto závazku bylo splaceno celkem 70 000 EUR ve dvou splátkách. Z citovaného rozhodnutí dále plyne, že s ohledem na insolvenční řízení společnosti Kolping-Bildungswerk a změny ve vedení společnosti závazek nebyl vymáhán, vymáhán nebude a došlo k jeho promlčení. Proto rozhodl centrální sekretář o proučtování závazku ve prospěch výnosů v účetním období roku 2013 s tím, že závazek bude nadále sledován v podrozvahové evidenci sdružení.
15. Další výzvou ze dne 25. 7. 2017 vyzval správce daně žalobce mj. k prokázání skutečností souvisejících s uvedenou částkou a vyzval žalobce k předložení buď darovací smlouvy nebo smlouvy o půjčce od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. z roku 1996. V odůvodnění výzvy správce daně odkázal na citované rozhodnutí centrálního sekretáře.
16. V rámci ústního jednání dne 6. 10. 2017 k dotčené částce uvedl zástupce žalobce, že v Německu je založena darovací smlouva, kterou přislíbil doručit správci daně do 14 dnů.
17. Podáním ze dne 20. 10. 2017 předložil žalobce správci daně darovací smlouvu uzavřenou mezi společností Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. jako dárce a žalobcem jako obdarovaným uzavřenou dne 17. 12. 2013, kterou se dárce zavázal darovat žalobci hotovost ve výši 230 000 EUR. Na podání ze dne 20. 10. 2017 reagoval správce daně úředním záznamem ze dne 24. 10. 2017 s tím, že doložená darovací smlouva bude dále řešena.
18. Výzvou k prokázání skutečností ze dne 6. 3. 2018 vyzval správce daně žalobce k prokázání skutečností při vyloučení účetního výnosu v částce 5 346 141,03 Kč s tím, že podrobně zdůvodnil jaké skutečnosti v průběhu daňového řízení zjistil a své pochybnosti zdůvodnil předloženými důkazními prostředky. Na uvedenou výzvu odpověděl žalobce podáním ze dne 20. 3. 2018 a uvedl, že se nejedná o výnos, který by byl předmětem daně, což vyplývá z původu závazku, který vznikl v souvislosti s přijetím daru.

19. S ohledem na uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný, resp. správce daně, své důkazní břemeno unesl. Z výše uvedené rekapitulace správního spisu plyne, že tvrzení o ovlivnění stanovení výše daně v roce 2013 chybným uvedením částky 5 346 101,03 na řádku 101 namísto na řádku 100 vnesl do daňové kontroly sám žalobce. Navazující výzvy správce daně pouze logicky dále reagovaly na nesrovnalosti, které ve svém příběhu sám žalobce vytvářel. Z jeho odpovědí totiž od počátku nebylo patrné, zda se v případě zmiňované částky jednalo o závazek vzniklý z půjčky nebo z daru. Jednotlivá sdělení žalobce byla v tomto směru totiž protichůdná a požadavek správce daně na doložení smlouvy, ze které bude patrné kdy a za jakých okolností byla uvedena částka přijata, vč. vysvětlení jejího následného využití, hodnotí soud jako zcela oprávněný. Proto, pokud byl žalobce vyzván k doložení buď darovací smlouvy nebo smlouvy o půjčce, nejednalo se o žádné subjektivní nebo osobní názory správce daně, ale pouze o požadavek na doložení skutečností, které tvrdil sám žalobce a kterými různě měnil důvody, na jejichž základě se dostala uvedená částka do jeho dispozice.

Tvrzení a unesení důkazního břemene k tomu, že se jedná o dar

20. S ohledem na obsah správního spisu dospěl soud ke shodnému závěru jako správce daně a žalovaný, tedy že žalobce své důkazní břemeno neunesl, neboť neprokázal, že se v případě částky 5 346 141,03 Kč jedná o dar od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V.
21. Ve správním spisu je založeno rozhodnutí centrálního sekretáře ze dne 7. 10. 2013, které jasně konstatuje, že závazek ve výši 5 346 141,03 Kč vznikl na základě *půjčky* od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. z roku 1996, tomu konečně odpovídá i formulace rozhodnutí centrálního sekretáře rozdělující celkový závazek na jistinu (4 306 096,88 Kč) a příslušenství (1 040 044 Kč), což poměrně zřetelně vypovídá o tom, že původní částka ve výši 300 000 DEM měla být vrácena i s příslušenstvím. Dále je z rozhodnutí centrálního sekretáře zřejmé, že závazek měl být proúčtován ve prospěch výnosů ve zdaňovacím období roku 2013, což odpovídá předloženému daňovému priznání.
22. Jakoukoliv smlouvu z roku 1996, na jejímž základě žalobce přijal částku 300 000 DEM a na jejímž základě by mohl přijmout centrální sekretář žalobce uvedené rozhodnutí, žalobce v daňovém řízení ani v řízení před soudem nepředložil. Namísto toho změnil žalobce v průběhu řízení argumentaci tak, že se v případě uvedené částky jednalo o dar, který byl poskytnut na základě darovací smlouvy, a k tomu předložil darovací smlouvu ze dne 17. 12. 2013.
23. Správce daně správně formuloval pochybnosti, které žalobce nijak nevyvrátil. Žalobce nijak nevysvětlil rozpor uzavřené darovací smlouvy a rozhodnutí centrálního sekretáře ohledně právní formy přijaté částky, nevysvětlil rozdílné datování daru a centrálním sekretářem označené půjčky, ačkoliv setrvale tvrdil, že se jedná o tentýž závazek obsažený v daňovém priznání, a konečně ani nevysvětlil rozdíl mezi částkami, které byly uvedeny v rozhodnutí centrálního sekretáře a v darovací smlouvě. Soud k tomu může jen doplnit, že částka 230 000 EUR dle darovací smlouvy ze dne 17. 12. 2013 dle kurzu k uvedenému datu (27,655 Kč = 1 EUR) představuje částku 6 360 650 Kč (i v případě zcela hypotetické kombinace obou titulů a odečtení splacených 70 000 EUR by se jednalo o částku 4 424 800 Kč). Krom výše uvedeného ze smlouvy ze dne 17. 12. 2013 dále vyplývá, že celá částka ve výši 230 000 EUR má být předána v hotovosti, nicméně žalobce přijetí takové hotovosti nijak nedoložil.
24. Další skutkovou verzi pak předložil žalobce v odvolání, ve kterém uvedl, že předmětná částka představovala finanční výpomoc, která byla z důvodu souladu s právními předpisy definována jako *půjčka s uvedením specifických ustanovení*, a centrální sekretář měl vyvíjet snahu, aby se daná částka stala darem, jak bylo zamýšleno od počátku, z čehož následně vzešla dohoda o daru a zápočtu vzájemných závazků a pohledávek.
25. Žalovaný v této souvislosti zcela případně poukázal na správcem daně zjištěné skutečnosti, a to na 1) účetnictví žalobce, který předmětnou částku evidoval na účtu 959005 – Ostatní dluho. *Závazky SRN v částce 2.286.903,86 Kč*, na účtu 959055 – Ostatní dluho. *Závazky SRN – úroky v částce 2.019.193,05 Kč* a na účtu 387000 – *Kurzové rozdíly pasivní v částce 1.040.044,15 Kč* (viz také Inventurní soupis – Závazek k SRN ze dne 31. 12. 2013); 2) rozhodnutí centrálního sekretáře ze dne 7. 10. 2013, v němž L. H., centrální sekretář, rozhodl o tom, že tento závazek v celkové výši 4 306 096,88 Kč (jistina) a 1 040 044,- Kč Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

(příslušenství) vzniklý z titulu půjčky přijaté sdružením v roce 1996 bude odepsán (proučtován) ve prospěch výnosů; 3) nepodání daňového přiznání k dani darovací v souladu s § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, s účinností do 31. 12. 2013.

26. Z uvedeného je zřejmé, že účetnictví žalobce poskytuje stejný obraz o transakci jako rozhodnutí centrálního sekretáře ze dne 7. 10. 2013. Naopak skutečnost, že žalobce nepodal daňové přiznání k tvrzenému daru ve výši 230 000 EUR, nasvědčuje spíše tomu, že ve skutečnosti žádný dar v tvrzené výši nepřijal.
27. Soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že prohlášení centrální sekretáře o vrácení částky celkem 70 000 EUR (ve dvou splátkách ze dne 30. 4. 2002 a 30. 9. 2002) svědčí spíše o charakteru půjčky, a nikoliv o tom, že by poskytnutí půjčky bylo od počátku zamýšleno jako dar.
28. V té souvislosti soud doplňuje, že žádné důkazní prostředky v tomto směru žalobce nepředložil. Zejména nepředložil smlouvu o půjčce z roku 1996 s *uvedením specifických ustanovení* ani nepředložil dohodu o zápočtu vzájemných závazků a pohledávek.
29. Žalovaný v odvolacím řízení zároveň správně hodnotil i předloženou darovací smlouvu ze dne 17. 12. 2013 a správně z ní dovodil, že tato obsahuje „pouze“ budoucí závazek společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. darovat žalobci částku 230 000 EUR, která nijak neodpovídá ani původní výši půjčky (153 987,65 EUR) ani tomu, že z původní výše půjčky bylo již 70 000 EUR splaceno. Soud souhlasí se žalovaným, že tvrzení o daru neodpovídá ani účetnictví žalobce, které konečně neodpovídá ani tvrzení, že by došlo k vzájemnému zápočtu pohledávek a závazků.
30. Správce daně měl za to, že v případě částky 5 346 141,- Kč uvedené v daňovém přiznání se jedná o odpis závazku odvolatele (tj. závazek, který nebyl a nebude vymáhán), který představuje samostatnou právní skutečnost; dlužník – odvolatel získal trvalou majetkovou výhodu, jež představuje jeho účetní a daňový výnos ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
31. Lze tedy uzavřít, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně toho, že se v případě částky 5 346 141,03 Kč jedná o dar od společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V.

Použití prostředků od spřízněné právnické osoby Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V.

32. Pokud jde o to, zda byly nebo nebyly předmětné prostředky použity na hlavní činnost žalobce, soud stejně jako správní orgány musí uvést, že z dostupných důkazů (z účetnictví žalobce, inventurního soupisu, ale také z rozhodnutí centrálního sekretáře) vyplývá, že závazek vůči společnosti Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. existoval. Soud se se žalovaným shoduje v tom, že u zaúčtovaného odpisu závazku není relevantní, zda přijatá „finanční výpomoc“ byla použita ke krytí nákladů v hospodářské nebo hlavní činnosti, ale že vznikl závazek, který byl povinen příjemce „finanční výpomoci“ vrátit poskytovateli.
33. V rozhodnutí centrálního sekretáře je výslovně uvedeno, že půjčka byla přijata v roce 1996 a byla použita na investici („pořízení nemovitosti v k. ú. Obce Sejřek a následnou rekonstrukci a vybavení objektu na terapeutickou komunitu dílny pro léčbu a rehabilitaci drogově závislých osob“).
34. Z účetnictví žalobce nicméně zároveň jasně plyne, že předmětná částka byla rozúčtována na jednotlivá střediska žalobce (viz str. 6 zprávy o daňové kontrole) tak, že pro správu a ředitelství žalobce bylo proučtováno 3 168 305,80 Kč, pro středisko Kubík 732 130,89 Kč, pro středisko Srdíčko 105 483,09 Kč, pro středisko Spektrum 179 530,36 Kč, pro terapeutickou komunitu Sejřek 952 004,77 Kč a pro středisko primární prevence 208 686,12 Kč. Z uvedeného je patrné, že ani tvrzení žalobce stran komunity Sejřek není zcela v souladu s obsahem jeho vlastního účetnictví.
35. Podle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění do 31. 12. 2013 jsou předmětem daně příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

36. Podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů předmětem daně nejsou a) příjmy získané nabytím akcií podle zvláštního zákona, zděděním nebo darováním nemovitosti nebo movité věci anebo majetkového práva s výjimkou z nich plynoucích příjmů.
37. Z § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů vyplývá, že u poplatníků, kteří nejsou založeni nebo zřízení za účelem podnikání, jsou předmětem daně vždy příjmy z reklam, z členských příspěvků a příjmy z nájemného s výjimkou uvedenou v odstavci 4 písm. d).
38. Dle § 18 odst. 4 zákona o daních z příjmů platí, že u poplatníků uvedených v odstavci 3 nejsou předmětem daně příjmy
- a) z činností vyplývajících z jejich poslání za podmínky, že náklady (výdaje) vynaložené podle tohoto zákona v souvislosti s prováděním těchto činností jsou vyšší; činnosti, které jsou posláním těchto poplatníků, jsou stanoveny zvláštními předpisy, statutem, stanovami, zřizovacími a zakladatelskými listinami,
 - b) z dotací, příspěvků na provoz a jiných podpor ze státního rozpočtu, rozpočtu kraje a rozpočtu obce poskytnutých podle zvláštních právních předpisů, z prostředků poskytnutých státními fondy, z podpory poskytnuté regionální radou regionu soudržnosti podle zvláštního právního předpisu, z podpory od Vinařského fondu, z prostředků poskytnutých z rozpočtu Evropské unie nebo veřejných rozpočtů cizích států, a dále příjmy krajů a obcí plynoucí z výnosu daní nebo podílu na nich, výnosu poplatků a peněžních odvodů, které jsou podle zvláštních zákonů příjmem kraje a obce,
 - c) z úroků z vkladů na běžném účtu,
 - d) z úplatných převodů a úplatného užívání státního majetku mezi organizačními složkami státu a státními organizacemi a z pronájmů a prodeje státního majetku, které jsou podle zvláštního právního předpisu příjmem státního rozpočtu,
 - e) z bezúplatného nabytí nemovitosti a movité věci podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi.
39. Podle § 18 odst. 7 zákona o daních z příjmů jsou poplatníci uvedení v odstavci 3 povinni vést účetnictví tak, aby nejpozději ke dni účetní závěrky byly vedeny odděleně příjmy, které jsou předmětem daně, od příjmů, které předmětem daně nejsou nebo předmětem daně jsou, ale jsou od daně osvobozeny. Obdobně to platí i pro vykazování nákladů (výdajů). Pokud tato povinnost nebude splněna nebo nemůže být splněna organizačními složkami státu, obcemi u jednorázových příjmů, které v souladu se zvláštními předpisy jsou součástí rozpočtových příjmů, učiní se tak mimoúčetně v daňovém přiznání.
40. V první řadě považuje soud za podstatné uvést, že žalobce opakovaně již od daňového řízení (vč. doplnění žaloby) tvrdí, že na výnos (předmětnou částku) bylo možné uplatnit principy obsažené v § 18a odst. 1 písm. a) a dále § 18a odst. 4 zákona o daních z příjmů (resp. v doplnění žaloby tvrdí, že žalovaný záměrně odmítá tuto skutečnost). V souladu se správními orgány i soud musí konstatovat, že na zdaňovací období roku 2013 nelze aplikovat § 18a odst. 1 písm. a) a dále § 18a odst. 4 zákona o daních z příjmů, které nabyly účinností teprve počínaje 1. 1. 2014. Na posouzení zdaňovacího období roku 2013 správně orgány daňové správy aplikovaly shora uvedené znění § 18 zákona o daních z příjmů ve znění do 31. 12. 2013.
41. Jak uvedl soud výše, žalobce v daňovém řízení ani nyní před soudem neprokázal, že se v případě předmětné částky jednalo o dar, na který by bylo možné nahlížet jako na příjem dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů, tj. neprokázal, že se jednalo o dar, ke kterému by se vztahovala daňová povinnost darovací daně. Zároveň žalobce netvrdil, a konečně ani neprokázal, že by se jednalo o příjem, který by nebyl předmětem daně dle § 18 odst. 4 zákona o daních z příjmů, ani že by se jednalo o příjem osvobozený od daně z příjmů.

42. Lze se proto ztotožnit se žalovaným i se správcem daně, že žalobce získal trvalou majetkovou výhodu, která představuje příjem ve smyslu shora citovaného § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V nyní projednávané věci se předmětná částka projevila jako závazek v účetnictví žalobce, byla využita při jeho činnosti a zánikem povinnosti závazek vrátit muselo nutně dojít k navýšení výnosů žalobce.

Aplikace § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 zák. č. 586/1992 Sb.

43. K námitce promlčení žalobce v doplnění žaloby výslovně uvedl: „*Dle názoru žalobce totiž v případě, kdy žalovaný došel v řízení k názoru, že částka v celkové výši 5.346.141,03 Kč je promlčený závazek vůči Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V. a nikoli žalobcem tvrzený dar, měl aplikovat ust. § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 zák. č. 586/1992 Sb., zákona o daní z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 [ve znění nynějších předpisů se jedná o téměř totožný bod 11 ZDPj. Vzhledem k dikci zákona se totiž výsledek hospodaření nezvyšuje o výši neuhrazeného dluhu zachyceného v účetnictví dlužníka odpovídajícího pohledávce, od jejíž splatnosti uplynulo 30 měsíců nebo se promlčela, jestliže se jedná o dluhy z titulu úvěrů, půjček, ručení, záloh, smluvních pokut, úroků z prodlení, poplatků z prodlení a jiných sankcí ze závazkových vztahů. Pokud tedy žalovaný došel k názoru, že uvedená částka je „odpis závazku odvolatele (nyní žalobce/, tj. závazku, který nebyl a nebude vymáhán“ a to z titulu půjčky poskytnuté spřáteleným sdružením v SRN, ale neaplikoval správnou právní úpravu, je jeho rozhodnutí rozporné s právními předpisy a napadané rozhodnutí tedy z tohoto důvodu považuje za nezákonné.“ (zdůraznění provedeno soudem).*
44. Žalovaný se svým rozhodnutím dospěl k závěru, že „*potvrzuje zvýšení základu daně ve smyslu ustanovení § 23 odst. 3 zákona o daních z příjmů: - o částku ve výši 5.346.141,- Kč, jestliže odvolatel neprokázal oprávněnost uvedení této částky v Daňovém priznání jako položky snižující výsledek hospodaření, resp. se jedná o výnos vzniklý odúčtováním závazku v důsledku pozbytí povinnosti závazek hradit, kterýžto představuje příjem podléhající dani z příjmů právnických osob ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů“*
45. Sporná je ve věci aplikace § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty první zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013. S ohledem na formulační složitost citovaného ustanovení soud rozdělil toto ustanovení do jednotlivých vět.
46. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty první zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 *se výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji podle odstavce 2 zvyšuje o částku*
- *neuhrazeného závazku zachyceného v účetnictví dlužníka odpovídajícího pohledávce, od jejíž splatnosti uplynulo 36 měsíců nebo se promlčela,* a dále
 - *o částku závazku zachyceného v rozvaze, který zanikl jinak než jeho splněním, započtením, splynutím práva s povinností u jedné osoby, dohodou mezi věřitelem a dlužníkem, kterou se dosavadní závazek nahrazuje závazkem novým nebo narovnáním podle zvláštního právního předpisu,*
 - *pokud nebyla podle zvláštního právního předpisu zaúčtována ve prospěch výnosů nebo*
 - *se o tuto částku závazku nezvyšuje výsledek hospodaření podle bodu 10. (zdůraznění provedeno soudem).*
47. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty druhé zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 *se toto ustanovení nevztahuje*
- *na závazky dlužníka, který je v úpadku podle zvláštního právního předpisu,*
 - *u ostatních poplatníků na závazky z titulu*
 - o *cenných papírů a ostatních investičních nástrojů,*
 - o *plnění ve prospěch vlastního kapitálu,*
 - o *úhrady ztráty společnosti,*

- *úvěrů, půjček, ručení, záloh, smluvních pokut, úroků z prodlení, poplatků z prodlení a jiných sankcí ze závazkových vztahů*
 - dále na závazky, z jejichž titulu vznikl výdaj (náklad), ale je výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jen pokud byl zaplacen.
48. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty třetí zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 se toto ustanovení dále nevztahuje
- na závazky, z jejichž titulu nebyl uplatněn výdaj (náklad) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a dále
 - na závazky, o které vedou poplatníci rozhodčí řízení podle zvláštního právního předpisu nebo soudní řízení a nebo správní řízení podle zvláštního právního předpisu, jehož se poplatník řádně účastní a řádně a včas činí úkony potřebné k uplatnění svého práva, a to až do doby pravomocného rozhodnutí.
49. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty čtvrté zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 se za závazky pro účely tohoto ustanovení v případě poplatníků, kteří vedou účetnictví, nepovažují dohadné položky pasivní nebo rezervy zachycené v účetnictví poplatníka v souladu se zvláštním právním předpisem.
50. Podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 věty páté zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013 poplatníci s příjmy podle § 7 nebo 9, kteří nevedou účetnictví a výdaje uplatňují podle § 24, zvýší rozdíl mezi příjmy a výdaji o částku neuhrazeného závazku odpovídajícího pohledávce, od jejíž splatnosti uplynulo 36 měsíců nebo se promlčela, s výjimkou závazků dlužníka, který je v úpadku podle zvláštního právního předpisu,
- a u ostatních poplatníků s výjimkou
- závazků z titulu úvěrů, půjček, smluvních pokut, úroků z prodlení, poplatků z prodlení a jiných sankcí nebo
 - závazků, které při úhradě nejsou výdajem na dosažení, zajištění a udržení příjmů,
- nejedná-li se o závazky z titulu pořízení hmotného majetku a nájemného u finančního pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku.
51. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že dle věty první citovaného ustanovení se výsledek hospodaření zvyšuje o výši neuhrazeného dluhu zachyceného v účetnictví dlužníka odpovídajícího pohledávce, *od jejíž splatnosti uplynulo 30 měsíců* nebo *se promlčela*, případně o částku závazku zachyceného v rozvaze, který *zanikl jinak než jeho splněním, započtením, splynutím práva s povinností u jedné osoby, dohodou mezi věřitelem a dlužníkem, kterou se dosavadní závazek nahrazuje závazkem novým nebo narovnáním* podle zvláštního k právního předpisu. Přesto tento závěr není dostačující.
52. Z rozhodnutí centrálního sekretáře ze dne 7. 10. 2013 plyne, že L. H., centrální sekretář žalobce, rozhodl o tom, že tento závazek v celkové výši 4 306 096,88 Kč (jistina) a 1 040 044 Kč (příslušenství) vzniklý z titulu půjčky přijaté sdružením v roce 1996 bude odepsán (proúčtován) ve prospěch výnosů. Dále z rozhodnutí centrálního sekretáře z roku 2013 plyne, že poslední splátka půjčky byla uhrazena v roce 2002, a dále, že *Vzhledem k tomu, že společnost (Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V.) prošla insolvenčním řízením a následně pak došlo k výrazným a zásadním změnám nejen v činnosti společnosti, ale i v jejím vedení, došlo k tomu, že výše uvedený závazek nebyl vymáhán po sdružení ze strany zástupců společnosti (Kolping-Bildungswerk Sachsen e.V.) a v budoucnu ani vymáhán nebude, jelikož došlo k jeho promlčení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

a to s ohledem k tříleté promlčecí době, upravené zejména ustanoveními § 100 a 101 zák. Č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném po 1. 1. 1992.

53. Správní orgány při posouzení charakteru závazku vycházely právě z rozhodnutí centrálního sekretáře, na jehož základě konstatovaly, že se jedná o půjčku a že žalobce neprokázal, že by se jednalo o dar. Toto rozhodnutí centrální sekretáře správní orgány *nesporovaly*, naopak z něj vycházely i v případě tvrzení centrálního sekretáře, že závazek žalobce byl odepsán jako promlčený. Tato skutečnost je jasně patrná ze žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém v bodu [45] žalovaný uvedl, že má za prokázanou existenci závazku, jeho vznik a povinnost poskytnutou výpomoc vrátit poskytovateli. V bodu [47] napadeného rozhodnutí žalovaný dále jasně vyplývá, že při hodnocení povahy závazku vycházel žalovaný právě a jedině z rozhodnutí centrálního sekretáře. Žalovaný v tomto bodu svého rozhodnutí zdůraznil z rozhodnutí centrálního sekretáře tu skutečnost, že závazek v budoucnu nebude po žalobci vymáhán, jelikož došlo k jeho promlčení. K tomu odkázal zpětně i na bod [20] napadeného rozhodnutí, ve kterém odkázal na právní úpravu evidování promlčených závazků, tj. že u odepsaného závazku může účetní jednotka rozhodnout o jeho odpisu a nadále ho evidovat na podrozvahových účtech. Zároveň v napadeném rozhodnutí v bodu [47] žalovaný uvedl, že centrální sekretář byl oprávněn své rozhodnutí vydat a že při svém rozhodování vycházel z reálných podkladů.
54. Jinými slovy, s ohledem na neunesení důkazního břemene žalobcem stran tvrzení o daru vycházel žalovaný (i správce daně) z toho, že se v posuzované věci jednalo o vratnou finanční výpomoc, a nezpochybnil rozhodnutí centrálního sekretáře žalobce. Tedy lze mít za to, že žalovaný považoval za prokázané, že se v případě předmětného závazku jednalo o půjčku, a že žalovaný neučinil sporným to, že se jednalo o závazek promlčený.
55. Z obsahu správního spisu zároveň jasně plyne, že žalovaný nepovažoval za prokázané, že by předmětný závazek zanikl jinak než splněním (zjevně nebyl zaplacen), započtením (související tvrzení žalobce považovaly správní orgány za neprokázané), splnutím práva s povinností u jedné osoby, dohodou mezi věřitelem a dlužníkem, kterou se dosavadní závazek nahrazuje závazkem novým nebo narovnáním. K narovnání, resp. náhradě závazku nesměřovala ani argumentace žalobce, který tvrdil, že *od počátku* se jednalo o dar a veškerá jednání mezi žalobcem a jeho partnerskou organizací měla vést k tomu, aby byl závazek žalobce v souladu s touto původní vůlí stran, resp. aby zanikl započtením s nově uzavřenou darovací smlouvou.
56. Pokud žalovaný vycházel z toho, že se jednalo o půjčku a zároveň nezpochybnil obsah rozhodnutí centrálního sekretáře v části týkající se promlčení závazku, musel aplikovat na předmětnou věc § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 větu druhou zákona o daních z příjmů, dle které se výsledek hospodaření nezvyšuje o výši neuhrazeného dluhu zachyceného v účetnictví dlužníka odpovídajícího pohledávce, od jejíž splatnosti uplynulo 30 měsíců nebo se promlčela, jestliže se jedná o dluhy z titulu úvěrů, půjček, ručení, záloh, smluvních pokut, úroků z prodlení, poplatků z prodlení a jiných sankcí ze závazkových vztahů.
57. V případě promlčených závazků z titulu půjčky platí, že neuhrazený závazek z jistiny půjčky je výslovně vyčleněn ze závazků, které se dodávají (ve smyslu § 23 zákona o daních z příjmů). Naopak úrokové výnosy představují zdanitelné příjmy zdaňované v základu daně, neboť úrokové výnosy je třeba odlišit od jistiny (srov. např. zápis z jednání Koordinačního výboru Ministerstva financí s Komorou daňových poradců ČR konaného dne 24. 1. 2008, který byl u jednání proveden jako důkaz). Případně je v tomto zápisu odkazováno na § 2 odst. 2 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách, dle kterého ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2013

platilo mj., že *není-li tímto zákonem výslovně stanoveno jinak, opravné položky se netvoří k pohledávkám vzniklým z titulu cenných papírů a ostatních investičních nástrojů, úvěrů, půjček, ručení, záloh, plnění ve prospěch vlastního kapitálu, úbrady ztráty společnosti, smluvních pokut a úroků z prodlení, poplatků z prodlení, penále a jiných sankcí ze závazkových vztahů, k pohledávkám nabytým bezúplatně a k souboru pohledávek*. Dlužno dodat, že shodná právní úprava platila od doby vzniku předmětného závazku.

58. Lze tak uzavřít, že správce daně i žalovaný chybně aplikovali § 23 odst. 3 písm. a) bod 12 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Běh promlčecí lhůty

59. V podané žalobě namítl žalobce promlčení práva doměřit daň.
60. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. V dalších jednotlivých odstavcích ustanovení § 148 daňového řádu je upraveno prodloužení, přerušení, resp. stavění prekluzivní lhůty. Podle § 148 odst. 5 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odst. 1.
61. Podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2013, lze-li uplatnit daňovou ztrátu nebo její část ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období, v němž daňová ztráta vznikla, jako položku odčitatelnou od základu daně, lhůta pro vyměření jak pro zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která lze tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro vyměření za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit. Obdobně se postupuje při uplatnění ztráty po převodu podniku nebo jeho samostatné části, fúzi společností nebo rozdělení společnosti.
62. Dle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.
63. Soud odkazuje na ve vyjádření případně citované závěry Nejvyššího správního soudu, který se výkladem § 38r zákona o daních z příjmů opakovaně zabýval a shledal, že toto ustanovení obsahuje speciální právní úpravu lhůty pro stanovení daně v případě možnosti uplatnění vyměřené daňové ztráty. Dle konstantní judikatury se jedná o *lex specialis* k obecné právní úpravě běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003-69, č. 438/2005 Sb. NSS, či ze dne 24. 2. 2012, č. j. 5 Afs 66/2011-109, ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015-74, popř. ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 Afs 134/2019-20). Tato právní norma se použije na veškeré poplatníky daně z příjmů (srov. § 38r odst. 4 zákona o daních z příjmů, popř. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 Afs 63/2011-109). Tentýž soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015-74, uzavřel, že z hlediska počítání lhůty pro doměření daně za zdaňovací období, ve kterém byla vyměřena daňová ztráta, přitom není rozhodné, zda daňový subjekt daňovou ztrátu zcela nebo zčásti v následujících zdaňovacích obdobích skutečně uplatní, nýbrž to, že tak dle zákona o daních z příjmů učinit může.

64. Žalobci byla platebním výměrem ze dne 22. 7. 2014, č. j. 1311161/14/2914-24803-709906, vyměřena daňová ztráta na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 1 014 152 Kč. V souladu s § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů by tak lhůta pro stanovení daně za předmětné zdaňovací období uplynula současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které lze daňovou ztrátu nebo její část uplatnit (zdaňovací období roku 2018), tj. dne 1. 7. 2022.
65. Dodatečný platební výměr ze dne 25. 9. 2018, č. j. 1541301/18/2914-50522-703232, vydaný na základě daňové kontroly v nyní posuzované věci byl tehdejšímu zplnomocněnému zástupci žalobce doručen dne 28. 9. 2018, tj. před uplynutím lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu.
66. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že i napadené rozhodnutí ze dne 19. 7. 2021 bylo doručeno před uplynutím lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu.

Další námítky uvedené v replice.

67. Jako nedůvodné shledal soud námítky žalobce ohledně jeho charakteru jako veřejně prospěšného poplatníka, na kterého dopadají zvláštní práva a povinnosti, a aplikaci § 18a odst. 1 písm. a) a § 19b odst. 2 písm. b) bod 1 zákona o daních z příjmů, neboť uvedená ustanovení nabyla účinnosti až od 1. 1. 2014, tj. nebyla platná, účinná a aplikovatelná na předmětné zdaňovací období roku 2013.

IV. Shrnutí a náklady řízení

68. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí nezákonností, a je proto nutné jej zrušit dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
69. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v řízení plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z odměny právního zástupce a náhrady hotových výdajů právního zástupce. Odměna právního zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a její doplnění, replika k vyjádření žalovaného a účast u jednání) 4 x 3100 Kč. Náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky 4 x 300 Kč za tytéž úkony právní služby.
70. Dále dle § 13 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 156 odst. 1 písm. a) a § 157 odst. 3 a 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a vyhlášky č. 511/2021 Sb. náleží žalobci dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 511/2021 Sb. cestovné jejího právního zástupce z Polné do Brna k nařízenému ústnímu jednání a zpět při celkové vzdálenosti 162 km (dle vyúčtování právního zástupce žalobce) za použití osobního vozidla Mazda CX9 registrační značky X při spotřebě pro kombinovaný provoz 8,9 l/100 km a ceně benzínu 95 oktanů 41,20 Kč/l a základní náhrada dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb. ve výši 5,20 Kč. Na cestovním 1 436,42 Kč.
71. Náhrada za promeškaný čas činí dle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 3 stejného ustanovení citované vyhlášky za šest započatých půlhodin 6 x 100 Kč, tedy 600 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

72. Celková částka náhrady nákladů na odměnu právního zástupce, hotové výdaje, cestovné a za promeškaný čas, vč. soudního poplatku tak činí 18 636,41 Kč.
73. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, neboť k zamítnutí návrhu došlo z důvodu neunesení důkazního břemene žalobcem. Pokud jde o náklady na další dvě porady s klientem, tak ty soud nepovažoval za účelně vynaložené, a proto je nemohl přiznat. Podle názoru soudu totiž před podáním repliky ani před konáním ústního jednání nebylo třeba konat poradu v délce hodiny a půl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 31. října 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu